

Sygn. akt I C 1980/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 09 stycznia 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa miasta (...) W.

przeciwko K. M. i A. M.

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

oraz z powództwa K. M. i A. M.

przeciwko miastu (...) W.

o ustalenie istnienia stosunku najmu

I. nakazuje pozwanym K. M. i A. M. opróżnienie wraz z rzeczami lokalu mieszkalnego numer (...) znajdującego się w budynku przy ul. (...) w W. oraz wydanie tego lokalu powodowi miastu stołecznemu W.;

II. orzeka, że pozwanym K. M. i A. M. przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego;

III. nakazuje wstrzymanie opróżnienia lokalu mieszkalnego opisanego w punkcie I wyroku w stosunku do pozwanych K. M. i A. M. do czasu złożenia pozwanym przez powoda miasto stołeczne W. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego;

IV. oddala powództwo K. M. i A. M. o ustalenie istnienia stosunku najmu;

V. zasądza solidarnie od pozwanych K. M. i A. M. na rzecz powoda miasto stołeczne W. kwotę 320,- zł. (trzysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 120,- zł. (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1980/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lipca 2014 roku (data prezentaty) miasto (...) W.– reprezentowane przez pełnomocnika (pełnomocnictwo – k. 6) – wniosło o nakazanie pozwanym K. M. i A. M. opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...) zajmowanego znajdującego się w budynku przy ulicy ul. (...) w W. wraz z osobami i rzeczami prawa ich reprezentującymi oraz zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w toku postępowania wyjaśniającego powód ustalił, że pozwana K. M. uzyskała prawo odrębnej własności lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...) w W.. Powód wypowiedział umowę najmu pozwanym na podstawie art. 11 ust. 3 pkt. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego z uwagi na przysługujący tytuł prawny do innego lokalu położonego w tej samej miejscowości. Mimo wezwania do opuszczenia lokalu pozwani lokalu dobrowolnie nie opuścili i nie wydali go powodowi.

Pozwem złożonym dniu 11 września 2014 roku powodowie K. M. i A. M. reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika (pełnomocnictwo – k.7 z akt o sygn. I C 2518/14) wystąpili przeciwko miastu (...) W. o ustalenie istnienia stosunku najmu lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...) w W.. Sprawę zarejestrowano pod sygn. I C 2518/14.

Postanowieniem z dnia 16 września 2014 roku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie połączono sprawę I C 2518/14 ze sprawą niniejszej do łącznego rozpoznania.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Miasto stołeczne W. jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) (poprzednio 12 D) w budynku przy ul. (...) w W., który znajduje się w jego zasobach mieszkaniowych (**bezsporne**).

W dniu 15 września 1991 roku została zawarta umowa najmu powyższego lokalu na podstawie której najemcą została K. i A. M.. (**bezsporne, umowa z dnia 15 września 1991 roku – k.8-8v.**)

Aneksem z dnia 12 stycznia 2010 roku strony oświadczyły, że zmienione zostało oznaczenie lokalu na nr (...). (**bezsporne, aneks do umowy z dnia 15 września 1991 roku – k.9**)

W dniu 12 czerwca 2011 roku K. M. nabyła w całości na podstawie testamentu notarialnego spadek po zmarłym ojcu W. A., zaś w dniu 13 lutego 2013 roku K. M. nabyła w całości na podstawie testamentu notarialnego spadek po zmarłej matce K. A.. (**akt poświadczenia dziedziczenia Repertorium A Nr 1326/2013 – k.56-57, akt poświadczenia dziedziczenia Repertorium A Nr 1335/2013 – k. 58-59**).

W wyniku dziedziczenia po zmarłych rodzicach K. M. nabyła prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W.. (**bezsprzeczne**).

W dniu 12 maja 2014 roku miasto (...) W. wypowiedziało K. M. i A. M. umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w W. i wezwało do dobrowolnego wydania lokalu mieszkalnego. Przyczyną wypowiedzenia umowy najmu lokalu było nabycie przez K. M. tytułu prawnego do lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Oświadczenia o wypowiedzeniu zostały doręczone adresatom w dniu 15 maja 2014 roku. (**wypowiedzenie - k. 13 zpo.-14-14v., k.9 z akt I C 2518/14**).

W dniu 20 maja 2014 roku K. M., w piśmie datowanym na 1 marca 2014 roku zatytułowanym „umowa przedwstępna” złożyła oświadczenie woli o zamiarze przeniesienia własności lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. na swoją córkę M. M.. Pismo zostało podpisane również przez M. M.. (**pismo z podpisem notarialnie poświadczonym K. M. na dzień 20 maja 2014 roku- k.60- 61, Repertorium A Nr 1573/2014 k.15-16 -z akt I C 2518/14**).

W tym samym dniu tj. 20 maja 2014 roku K. M. i jej córka M. M. zawarły umowę darowizny lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W.. Na mocy ww. umowy K. M. darowała córce prawo własności ww. lokalu wraz z prawami związanymi, a M. M. darowiznę przyjęła. (**umowa darowizny – Repertorium A nr 1574/2014- k.62-65**).

K. M. i A. M. nie zwrócili lokalu do dyspozycji Zakładowi (...) (**bezsporne**).

W lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) w W. mieszka na stałe M. M. ze swoim narzeczonym. Lokal składa się z dwóch pokoi, kuchni i łazienki, przedpokoju, ma powierzchnię ok. 45,70 m². **(zeznania świadka M. M.- k.97-98, wydruk z księgi wieczystej- k. 16).**

Pozwani K. M. i A. M. nie posiadają obecnie tytułu prawnego do innego lokalu mieszkalnego, nie są obłożnie chorzy, nie są niepełnosprawni nie mają uprawnień do emerytury lub renty. Dochód miesięczny pozwanego wynosi 2.000 zł. a pozwanej ok.4000 zł. W 2015 roku pozwana nabędzie uprawnienia emerytalne. **(zeznania pozwanych – k.88, 98-99).**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty, a także w ograniczonym zakresie w oparciu o częściowo zeznania M. M. (k.97-98), częściowo zeznania pozwanego A. M. (k.98-99) oraz częściowo zeznania pozwanej K. M. (k.88).

Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego nie nasuwa żadnych wątpliwości.

Jednocześnie zeznania zarówno pozwanych K. M., A. M., jak i świadka M. M. obdarzone wiarą jedynie w części w zakresie obecnej sytuacji rodzinnej i majątkowej oraz posiadania przez pozwaną w dniu otrzymania oświadczenia o wypowiedzeniu umowy najmu lokalu nr (...) przy ul. (...) w W., tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W., albowiem we wskazanym zakresie nie budziły wątpliwości i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym postaci dokumentów.

W pozostałym zakresie Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka i pozwanych, albowiem nie znajdowały potwierdzenia w zgromadzonych dokumentach. Z poświadczenia notarialnego podpisu pozwanej K. M. pod oświadczeniem zatytułowanym „umowa przedwstępna” (k.60-61) wynika, iż dokument został poświadczony w dacie 20 maja 2014 roku, tj. w dniu dokonania umowy darowizny nieruchomości i jednocześnie po dniu otrzymania oświadczenia o wypowiedzeniu umowy najmu. Porównanie numerów repertorium na k.61 i 62 świadczy, że poświadczenie podpisu złożonego przez K. M. pod dokumentem zatytułowanym „umowa przedwstępna” bezpośrednio poprzedzało zawarcie umowy darowizny. Mając na uwadze powyższe niewiarygodnym i nielogicznym jest, aby pozwana złożyła takie oświadczenie w dacie 1 marca 2014 roku. Jak wynika z pieczęci notarialnej na k. 61 – K. M. okazała ten dokument notariuszowi w dniu 20 maja 2014 r. Ponadto okoliczności sporządzenia tego dokumentu nie miały większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy ze względów podniesionych poniżej.

Należy także podnieść, że w ocenie Sądu powoływanie się przez wymienione osoby na nieformalne wcześniejsze ustalenia rodzinne, co do przeniesienia własności lokalu przy ul. (...), nie miały merytorycznego i pozostawały bez wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Warunkiem koniecznym, pozwalającym na wydanie orzeczenia nakazującego opróżnienie lokalu mieszkalnego jest ustalenie, że dana osoba nie posiada tytułu prawnego do zamieszkiwania w nim.

Stosownie do treści art. 11 ust. 3 pkt. 2) ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego, właściciel lokalu, w którym czynsz jest niższy niż 3% wartości odtworzeniowej lokalu w skali roku, może wypowiedzieć stosunek najmu z zachowaniem miesięcznego terminu wypowiedzenia, na koniec miesiąca kalendarzowego, osobie, której przysługuje tytuł prawny do innego lokalu położonego w tej samej miejscowości, a lokator może używać tego lokalu, jeżeli lokal ten spełnia warunki przewidziane dla lokalu zamiennego.

Bezsporne w niniejszej sprawie jest, iż K. M. i A. M. wiązała z miastem (...) W. umowa najmu lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. z dnia 15 września 1991 roku zmieniona aneksem z dnia 12 stycznia 2010 roku oraz niekwestionowany przez strony był fakt, iż czynsz najmu ww. lokalu jest niższy niż 3% wartości odtworzeniowej lokalu w skali roku (k.8-8v, k.9.).

Nie ulega również wątpliwości, iż miasto (...) W. skutecznie wypowiedziało pozwanym umowę najmu, albowiem w chwili otrzymania wypowiedzenia umowy najmu w dniu 15 maja 2014 roku pozwana K. M. posiadała prawo własności lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. i miała możliwość korzystania z tego lokalu. Małżonkowie K. M. i A. M. wspólnie zamieszkują w spornym lokalu, nie są po rozwodzie ani w separacji.

Oświadczenie o wypowiedzeniu najmu zostało skierowane do obojwojga pozwanych pomimo, że tytuł prawny do lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. – przysługiwał tylko pozwanej K. M. z mocy art. 33 pkt. 2 krio. Wskazać należy, że z dokumentacji sprawy wynika, że oświadczenie o wypowiedzeniu zostało skutecznie doręczone obojwojgu pozwany (k.14-14v), gdyż A. M. własnoręcznie potwierdził odbiór oświadczenia o wypowiedzeniu umowy najmu skierowanego do niego i do żony K. M..

W ocenie Sądu w realiach niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę, że pozwani są małżonkami i nie pozostają w separacji – takowe wypowiedzenie jest prawidłowe.

Mianowicie zgodnie z art. 680¹ § 1 kc - Małżonkowie są najemcami lokalu bez względu na istniejące między nimi stosunki majątkowe, jeżeli nawiązanie stosunku najmu lokalu mającego służyć zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych założonej przez nich rodziny nastąpiło w czasie trwania małżeństwa. Jeżeli między małżonkami istnieje rozdzielność majątkowa albo rozdzielność majątkowa z wyrównaniem dorobków do wspólności najmu stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności ustawowej. W świetle zaś § 2 cytowanego przepisu: Ustanie wspólności majątkowej w czasie trwania małżeństwa nie powoduje ustania wspólności najmu lokalu mającego służyć zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych rodziny. Sąd, stosując odpowiednio przepisy o ustanowieniu w wyroku rozdzielności majątkowej, może z ważnych powodów na żądanie jednego z małżonków znieść wspólność najmu lokalu.

Natomiast na podstawie art. 28¹ krio - Jeżeli prawo do mieszkania przysługuje jednemu małżonkowi, drugi małżonek jest uprawniony do korzystania z tego mieszkania w celu zaspokojenia potrzeb rodziny. Przepis ten stosuje się odpowiednio do przedmiotów urządzenia domowego.

Pozwani są małżonkami i zamieszkują razem. Wspólnie dokonują oszczędności, które to obecnie są na poziomie ok. 5.000,- zł. Należy wskazać, iż o „potrzebach rodziny” w rozumieniu wskazanego przepisu można mówić jedynie wówczas, gdy rodzina jest związana węzłem wspólnego pożycia. Tylko bowiem w takiej sytuacji powstają potrzeby dotyczące zespołu osób tworzących rodzinę (System Prawa Prywatnego, tom 11, Prawo rodzinne i opiekuńcze, s. 219).

W chwili wypowiedzenia umowy najmu pozwani są i nadal pozostają rodziną. Tak więc pozwanemu A. M. z mocy art. 28¹ krio przysługiwało w dacie wypowiedzenia umowy najmu uprawnienie do zamieszkiwania w lokalu nabytym przez żonę w drodze spadku tj. lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. w celu zaspokojenia potrzeb rodziny.

Jednoczenie umowa darowizny lokalu przy ul. (...) została dokonana w terminie 5 dni po otrzymaniu przez pozwanych wypowiedzenia stosunku najmu podstawie art. 11 ust. 3 pkt 2 ustawy o ochronie praw lokatorów.

Pozwani nie wydali powodowi dobrowolnie lokalu przy ul. (...), zatem od chwili upływu terminu wypowiedzenia pozwani zajmują lokal bezumownie. Do oceny skuteczności wypowiedzenia przez powoda nie ma najmniejszego znaczenia chęć przeniesienia prawa własności lokalu przy ul. (...) na inną osobę - niezależnie czy istniały wcześniej jakichkolwiek ustalenia rodzinne w tym zakresie czy też nie. Nie stanowi to bowiem przesłanki wyłączającej skuteczność wypowiedzenia na gruncie art.11 ust. 3 pkt. 2) ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego.

W ocenie Sądu nietrafnym (niemniej nie mającym większego znaczenia) jest stanowisko pozwanych, wskazujących na to, iż prawdziwym celem zmarłych K. i W. A. (spadkodawców) było przeniesienie prawa własności lokalu przy ul. (...) na wnuczkę – M. M., nie zaś na K. M..

Wskazać należy, że spadkodawcy mogli bez przeszkód powołać do spadku wnuczkę, czego nie zrobili. W opinii Sadu nie miało zaś merytorycznego uzasadnienia powołanie do spadku pozwanej, która z kolei miałaby później dokonać darowizny na rzecz osoby trzeciej - wnuczki (taki zabieg wiąże się jedynie z poniesieniem dodatkowych trudów i kosztów).

Wprawdzie pozwana K. M. w toku sprawy, powoływała się na ekonomiczny aspekt pokrycia zachowku na rzecz bratanka, nie wykazała jednak istotnej różnicy pomiędzy uiszczaniem ustalonego w drodze porozumienia z bratankiem zobowiązania na kwotę 70.000,00 zł przez nią, a formalnym wypełnieniem powyższego zobowiązania przez jej córkę M. M. (ze środków np.: pożyczonych od K. M.). Nie ulegało także wątpliwości, że zobowiązanie powyższe mogło zostać wypełnione osobiście przez K. M. również, gdyby spadkobiercą po zmarłych K. i W. A. została M. M.. W tym miejscu na marginesie przytoczyć należy treść art. 356 § 2 k.c. zgodnie, z którym jeżeli wierzytelność pieniężna jest wymagalna, wierzyciel nie może odmówić przyjęcia świadczenia od osoby trzeciej, chociażby działała bez wiedzy dłużnika. Zatem bratanek nie mógłby w takiej sytuacji odmówić wypełnienia zobowiązania za M. M. przez K. M..

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w punkcie I i IV wyroku.

Nie ulega wątpliwości, iż do strony pozwanych ma zastosowanie ustawa z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego – dalej uopl (tekst jednolity Dz.U. z 2005, Nr 31, poz. 266 z późn. zm.). W związku z tym stosownie do przepisów art. 14 powołanej ustawy, w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu.

Zgodnie z art. 14 ust. 4 powołanej ustawy Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec:

- 1)kobiety w ciąży,
 - 2)małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą,
 - 3)obłożnie chorych,
 - 4)emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej,
 - 5)osoby posiadającej status bezrobotnego,
 - 6)osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały
- chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na gruncie niniejszej sprawy ustalił, że pozwani nie spełniają żadnej z przesłanek z art. 14 ust. 4 pkt. 1-5 wymienionej wyżej ustawy do obligatoryjnego orzeczenia prawa do lokalu socjalnego.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań pozwanych wynika, że nie należą oni także do kategorii osób wymienionych w art. 14 ust. 4 pkt 6 powołanej ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Zgodnie bowiem z § 12 uchwały Nr LVIII/1751/2009 Rady Miasta Stołecznego W.z dnia 9 lipca 2009 roku w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego

zasobu miasta (...) W.umowa najmu lokalu socjalnego może być zawarta z osobą, która nie posiada tytułu prawnego do lokalu spełnia warunki określone w § 4 pkt. 1 i znajduje się w niedostatku.

Niedostatek - należy rozumieć jako średni miesięczny dochód na jednego członka gospodarstwa domowego w okresie 6 miesięcy poprzedzającym datę złożenia wniosku o najem lokalu, lub datę wystąpienia przez zarząd dzielnicy/ burmistrza z żądaniem przedstawienia przez wnioskodawcę aktualnej informacji o dochodach, nie przekraczający 100% kwoty najniższej emerytury w gospodarstwie wieloosobowym i 130% tej kwoty w gospodarstwie jednoosobowym, a także w gospodarstwie osoby samotnie wychowującej dziecko (dzieci), obowiązujący w dniu złożenia wniosku lub w dniu wystąpienia przez zarząd dzielnicy/ burmistrza dzielnicy z żądaniem przedstawienia przez wnioskodawcę aktualnej informacji o dochodach (§ 1 pkt.27 powołanej uchwały). Obecnie kwota najniższej emerytury wynosi 844,45 złotych (ust. 1 pkt. 1 Komunikatu Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie kwoty najniższej emerytury i renty, dodatku pielęgnacyjnego i dodatku dla sierot zupełnych oraz kwot maksymalnych zmniejszeń emerytur i rent). Jak wynika z zeznań pozwanych osiągają oni miesięczny dochód w kwocie około 6.000 złotych netto. Nie ulega zatem wątpliwości, iż pozwani nie pozostają w niedostatku w rozumieniu powołanej uchwały Rady Miasta Stołecznego W. i nie przysługuje im obligatoryjne prawo do lokalu socjalnego.

Niemniej w ocenie Sądu zachodzą w niniejszej sprawie przesłanki do przyznania pozwany fakultatywnego prawa do lokalu socjalnego na podstawie art. 14 ust 3 u.o.p.l., biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nich z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną.

Wskazać należy, że w niniejszej sprawie wypowiedzenie najmu lokalu nr (...) c przy ul. (...) w W. nastąpiło nie z uwagi na zaległości w zapłacie czynszu, ale z uwagi na nabycie w drodze dziedziczenia tytułu prawnego do innego lokalu. Jednocześnie pozwani na dzień wyrokowania nie posiadają tytułu prawnego do innego lokalu mieszkalnego, zaś w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) w W. mieszkają na stałe dwie osoby. Lokal ten składa się z dwóch pokoi, przedpokoju, kuchni i łazienki, ma powierzchnię ok. 45 m². Pozwani są u schyłku swojej drogi zawodowej – pozwana pod koniec 2015 roku nabędzie uprawnienia emerytalne.

Mając na uwadze powyższe Sąd ustalił, że pozwany przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego (punkt II wyroku).

Jednocześnie, działając w oparciu o art. 14 ust. 6 wspomnianej ustawy, w punkcie trzecim wyroku Sąd nakazał wstrzymanie wykonania eksmisji w stosunku do pozwanej do czasu złożenia jej przez powoda Miasto S. W. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. (por. pkt. III wyroku)

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98 § 1 kpc, który ustanawia ogólną zasadę, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony – koszty procesu.

W niniejszej sprawie Sąd w całości uwzględnił powództwo wytoczone przez Miasto S. W.. Dlatego też to pozwani K. i A. M. jako strona procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, zobowiązani są zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem pełnomocnik powoda w pozwie wniósł o zasądzenie kosztów procesu. W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi: wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 120 złotych (§ 9 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz opłata sądowa od pozwu w wysokości 200 złotych (art. 27 pkt 11 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych - Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł, jak w punkcie V wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...).